

тань правопорядку. -К., 1993.

5. Дисциплінарний статут органів внутрішніх справ України // ВВР України. -1991. -№ 7.

6. Конституція України // ВВР України. -1996. -№ 30. -Ст.141.

7. Гоц В.Я. Співвідношення централізованого і договірної регулювання умов праці в ринковій економіці // Вісник Університету внутрішніх прав. -1997. -№ 2.

8. Трудовое право в вопросах и ответах: Учебно-справочное пособие /Под ред. В.В. Жернакова. -Х., 2000.

9. Прокопенко В.І. Трудове право України: Підручник. -Х., 1998.

10. Трудовое право: Учебник /Под ред. О.В. Смирнова. -М., 1997.

Надійшла до редколегії 25.09.2002

ВЕНЕДИКТОВ С.В. НОРМАТИВНО-ПРАВОВОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ МАТЕРИАЛЬНОГО И МОРАЛЬНОГО СТИМУЛИРОВАНИЯ ЭФФЕКТИВНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ РАБОТНИКОВ ОВД
Проанализированы основные положения действующего законодательства, которые материально и морально стимулируют эффективную работу работников ОВД; предложено их отображение в едином нормативном акте.

VENEDIKTOV S.V. NORMATIVE-LEGAL MAINTENANCE MATERIAL AND MORAL INCENTIVE OF EFFECTIVE ACTIVITY OF THE EMPLOYEES LAW-ENFORCEMENT ORGANS
The original positions of the current legislation are parsed, which one financially and boost an effective work of the employees law-enforcement organs morally; their mapping in the unified statutory act is offered.

УДК 343.85+357.741

А.А. ГЛІЄВИЙ

Національний університет внутрішніх справ

СТАН НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВЗАЄМОДІЇ ОПЕРАТИВНИХ ПІДРОЗДІЛІВ КРИМІНАЛЬНОЇ МІЛІЦІЇ ТА ДЕРЖАВНОГО ДЕПАРТАМЕНТУ УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ

Розглянута актуальність удосконалення правової основи взаємодії оперативних підрозділів пенітенціарної системи і кримінальної міліції у боротьбі зі злочинністю, запропоновані відповідні зміни чинного законодавства.

Завдання підвищення ефективності взаємодії оперативних підрозділів виконавчо-виправної системи та кримінальної міліції полягає, в першу чергу, у виявленні та вирішенні проблем, пов'язаних з одержанням та використанням інформації у процесі боротьби зі злочинністю. Корені цих проблем можна з'ясувати, проаналізувавши сучасний стан нормативно-правового регулювання оперативно-розшукової діяльності в цілому.

Г.О. Туманов відмічає, що сутність кібернетичного та соціального управління в себе містить, як мінімум три моменти - "діяльність", "мета" та "об'єкт" [1, с.29-30]. Тому, при розгляді сутності управління та організації щодо предмета дослідження, ми повинні мати на увазі, що їх необхідною передумовою є "діяльність" підрозділів кримінальної міліції МВС України та ДДУПВП щодо боротьби зі злочинністю. Оскільки названі підрозділи є елементами правоохоронної системи, то природно, що їх діяльність носить юридичний характер, тобто, вона є юридичною діяльністю. Це важливий момент, тому що в юриспруденції під "юридичною діяльніс-

тю" у категоріальному значенні розуміють лише таку опосередковану правом трудову, управлінську, державно-владну діяльність компетентних органів, що націлена на виконання суспільних завдань і функцій (створення законів, здійснення правосуддя, конкретизацію права та інше) та задоволення тим самим загальносоціальних, групових та індивідуальних потреб і інтересів" [2, с.31].

"Опосередкування правом" цієї спільної узгодженої діяльності підрозділів кримінальної міліції МВС України та ДДУПВП відображається в нормативно-правовому урегулюванні, без чого неможлива ніяка юридична діяльність. Нормативно-правове регулювання набуває особливу актуальність у взаємодії означених підрозділів, які вирішують спільні завдання при розкритті злочинів. Оскільки нормативно-правове регулювання встановлює нормативні рамки такої діяльності, її принципи, форми і методи є основою вирішення можливих суперечностей у їх процесі. Це дозволяє також створити необхідні організаційні умови для здійснення діяльності взаємодіючих суб'єктів у суворій відповідності з їх компе-

тенцією і цілями при розкритті злочинів, узгодження та об'єднання їхніх зусиль і можливостей у спільній діяльності.

Крім того, говорячи про необхідність і значення правового регулювання взаємодії оперативних підрозділів кримінальної міліції МВС України та ДДУПВП у боротьбі зі злочинністю, варто мати на увазі одну дуже важливу обставину. Правовий фактор у діяльності органів внутрішніх справ має важливе значення в зв'язку з тим, що ці підрозділи належать до числа органів управління, яким надано можливість "відомчого погляду", індивідуального регулювання суспільних відносин" [2, с.31]. Цей фактор "відомчого погляду" при не точному тлумаченні дуже часто буває причиною багатьох порушень законності, особливо при здійсненні оперативно-розшукових заходів. Саме тому зростає роль нормативно-правового регулювання в цій сфері. Тут не можна не відзначити, що прийнятий 18 лютого 1992 року Закон України "Про оперативно-розшукову діяльність", №2134-ХІІ, закріпив верховенство закону в ОРД і визначив її правові основи. Відносини взаємодії кримінальної міліції МВС України та оперативних підрозділів ДДУПВП - як результат їхньої юридичної діяльності щодо боротьби зі злочинністю, повинні ґрунтуватися на нормах права - встановлених та санкціонованих державою, і забезпечуватися його примусовою силою [3, с.277].

Вище ми казали про багатоаспектність взаємодії, тому проблема її правового регулювання не може бути віднесена до будь-якої одної галузі матеріального або процесуального права. Різні аспекти взаємодії входять у предмет вивчення тих галузей права, що досліджують діяльність його суб'єктів та виникаючи між ними правовідносини у відповідних сферах суспільних відносин. Наслідком цього є те, що система правового регулювання оперативних підрозділів кримінальної міліції МВС України та ДДУПВП являє собою комплекс норм конституційного, кримінального і цивільного права, кримінального і цивільного процесу, адміністративного права, виправно-трудоного права, оперативно-розшукового законодавства та інших галузей права. Цей комплекс правових норм необхідно розглядати не тільки в їхній статичній сукупності, але й у динаміці та удосконаленні процесу правового регулювання взаємодії [4, с.11].

У даному випадку комплексність правового регулювання виявляється у всіх його параметрах як об'єктивна властивість системи, що обумовлено багатоаспектним, динамічним характером діяльності взаємодіючих суб'єктів при розкритті злочинів [5, с.27; 6, с.29].

До прийняття у 1992 році Закону України "Про оперативно-розшукову діяльність" тільки в ст.ст.101, 103 КПК України згадувалося про право проведення оперативно-розшукових заходів органами дізнання. Але ці норми не розкривали суті правової основи оперативно-розшукової діяльності.

Вказане стало причиною наукових дискусій з цих питань. Незважаючи на різні точки зору щодо природи та змісту оперативно-розшукової діяльнос-

ті, вчені, як правило, відносять до її правової основи законодавчі акти, відомчі накази, настанови та інструкції [7, с.45-58; 8, с.20].

Наслідком такого положення стало існування в більшості країн СНД двох рівнів правового регулювання:

- законодавчого;
- підзаконного, в тому числі, відомчого.

Слід враховувати, що сфера та межа правового регулювання вказує на ту область соціального простору, в якій право здатне чинити прогресивний, перетворюючий вплив на суспільне життя, сприяти розвитку діяльності людей. Спираючись на відомих науковців в галузі теорії держави та права, можемо зробити висновок, що тільки законодавчі акти є правовою основою цього виду діяльності [9, с.92-93; 10].

На наш погляд, відомчі нормативні акти здійснюють тлумачення норм, які існують у законодавчих актах, стосовно особливостей діяльності оперативних підрозділів.

Ми згодні з думкою О.М. Бандурки та О.В. Горбачова, що рівень правових актів, які формують правову основу оперативно-розшукової діяльності, не може бути знижений до рівня відомчих нормативних актів [11, с.30].

Цей висновок засновується на тому, що є два поняття - права основа та нормативно-правова база. Останнє є більш широким і містить в собі норми законодавчих та інших нормативних актів, в тому числі і відомчих [12].

Враховуючи думки вчених про те, що правовою основою є законодавчі акти, та засновуючись на принципі зверхності права, закріпленому у ст.8 Конституції України і положеннях вищезгаданого Закону, можна надати визначення *поняття правової основи взаємодії оперативних підрозділів пенітенціарної системи і кримінальної міліції, як системи правових норм, що містяться у законодавчих актах України та міжнародно-правових угодах і договорах, котрі створюють правові умови для здійснення взаємодії під час виконання завдань боротьби зі злочинністю та визначають гарантії законності, а також регламентують забезпечення прав і свобод громадян, соціального і правового захисту співробітників оперативних підрозділів кримінально-виконавчої системи і кримінальної міліції в процесі здійснення взаємодії.*

Норми, що можуть бути покладені в основу нормативного регулювання загальної, погодженої діяльності оперативних підрозділів кримінальної міліції та ДДУПВП щодо боротьби зі злочинністю, у залежності від ієрархічного положення суб'єктів законодавства можна поділити на наступні групи:

1. Конституційні норми, що містяться в Основному Законі України.

2. Норми Законів, що відображають питання взаємодії в системі правоохоронних органів і органів внутрішніх справ (КК України, КПК України, КВК України, "Про оперативно-розшукову діяльність" 1992 р., Указ Президента України про введення в дію "Положення про Департамент України з питань

виконання покарань” від 31 липня 1998 р. “Про прокуратуру”, “Про міліцію”, “Про Службу безпеки України”, “Про Прикордонні війська України”).

3. Норми, що містяться в підзаконних актах вищих органів державної влади і управління.

4. Норми, що містяться в підзаконних відомчих актах (Накази Міністра внутрішніх справ України, Генерального Прокурора України, спільні накази і розпорядження керівників правоохоронних органів).

5. Норми, що містяться в підзаконних відомчих актах місцевого значення, які регулюють взаємодію в системах органів внутрішніх справ на регіональному рівні.

Метод системного підходу, обраний нами при вивченні цих нормативних актів, дає можливість виявити характерні для них загальні положення, що відображають їх фронтальну спрямованість на підвищення рівня спільної діяльності по розкриттю злочинів, а також на урегульованість правових і організаційних відносин між суб'єктами взаємодії. У той же час системне вивчення правового регулювання дозволяє виявити та нормативно закріпити специфічні особливості вирішення питань про конкретні форми і методи організації взаємодії [13, с.27; 14, с.71].

Характеризуючи таку властивість правового регулювання взаємодії, як стабільність, необхідно підкреслити, що це такий її нормативно закріплений стан, коли прийняті міри діють протягом тривалого часу, а їхній зміст залишається постійним, що створює передумови підвищення ефективності роботи оперативних підрозділів розглянутих суб'єктів.

Разом з тим у ході нормативного регулювання взаємодії виникає необхідність враховувати зміни, що відбуваються в практичній діяльності. Тому правова регламентація спільних дій повинна відповідати не тільки вимогам стабільності і динамічності, але і вимогам часу, тобто бути украй необхідною.

Конституція України 1996 року закріпила нові принципи функціонування держави і органів боротьби із злочинністю; вона визначила права й обов'язки не тільки людини і громадянина стосовно суспільства і держави, але й обов'язки і права держави стосовно її громадян. Особливо варто підкреслити реалізацію конституційного принципу законності, що є базовим у всій діяльності правоохоронних органів: ніщо не може виправдати порушення законності. З огляду на вимоги життя, закони можуть змінюватися, конкретизуватися, але ні в якому разі - не повинні порушуватися [15].

На оперативні підрозділи, які є невід'ємною частиною правоохоронних органів, покладений обов'язок захищати права і свободи громадян, їх життя і здоров'я, інтереси держави і суспільства в цілому від протиправних зазіхань. Для цього їм надане право здійснювати оперативно-розшукову діяльність, проводити профілактичну роботу з населенням, установами, організаціями усіх форм власності.

Необхідно відзначити, що в законах державного рівня питання взаємодії знайшли лише загальне відображення. Так, в ст.7 п.4 Закону України “Про

оперативно-розшукову діяльність” говориться про необхідність “здійснювати взаємодію між собою та іншими правоохоронними органами з метою швидкого і повного розкриття злочинів та викриття винних” [16]. У Положенні про Державний департамент України з питань виконання покарань у ст.4 п.6 говориться про те, що ДДУПВП організовує і контролює оперативно-розшукову діяльність, налагоджує взаємодію з відповідними підрозділами державних органів, які проводять таку діяльність; використовує банки даних оперативно-довідкової, розшукової, статистичної та іншої інформації, здійснює довідково-інформаційне обслуговування органів і установ виконання покарань, інших державних органів [17]. У Законі України “Про міліцію” про взаємодію кримінальної міліції з іншими оперативно-розшуковими підрозділами не говориться нічого. Оскільки ці закони є законами прямої дії, то наявність у них норм про організаційно-правові питання взаємодії відповідних оперативних підрозділів, безумовно, значно сприяла би підвищенню якості правового регулювання спільної діяльності взаємодіючих суб'єктів у розкритті злочинів.

А втім, у статті 2 Закону України “Про міліцію” від 25 грудня 1990 р. вказано, що одним з завдань міліції є запобігання правопорушенням та їх припинення; виявлення і розкриття злочинів, розшук осіб, які їх вчинили. В підтвердження цих завдань, розглядаючи загальні обов'язки міліції, законодавець в статті 10, пункті 2 вказує, що міліція відповідно до своїх завдань зобов'язана виявляти, запобігати, припиняти та розкривати злочини, вживати з цією метою оперативно-розшукові та профілактичні заходи, що передбачені чинним законодавством. При цьому відзначено, що міліція вирішує покладені на неї задачі в тісній взаємодії з іншими державними органами [18].

Аналогічні завдання стоять перед ДДУПВП, які визначені “Положенням про Державний департамент України з питань виконання покарань”. Згідно з пунктом 3 Положення, ДДУПВП здійснює оперативно-розшукову діяльність, виявляє і розкриває злочини, проводить дізнання у справах про ці злочини [17].

Природно, що в цих і подібних актах повинні бути, насамперед, викладені загальні правові основи взаємодії оперативних підрозділів взагалі та КМ і ДДУПВП у розкритті злочинів, зокрема. Проведене нами дослідження свідчить, що правове регулювання взаємодії оперативних підрозділів кримінально-виконавчої системи та кримінальної міліції не в повній мірі відповідає сучасним умовам. Такої думки дотримується 59 % опитаних працівників оперативних підрозділів ДДУПВП та 53 % оперативних працівників кримінальної міліції.

Таким чином ми вважаємо, що необхідно внести низку змін у чинне законодавство, спрямованих на конкретизацію правової основи взаємодії, що підтримують 71,2 % оперативних працівників кримінально-виконавчої системи та 79,4 % працівників кримінальної міліції.

В той же час ми згодні з думкою науковців, що

всі зміни в чинне законодавство повинні здійснюватися у відповідності з конституційним принципом поваги та дотримання прав і свобод громадян й бути відповідно скоординовані [19, с.20-22].

Ці зміни повинні бути не абстрактні, а конкретні, і спрямовані на удосконалення правовідносин взаємодії ДДУПВП та кримінальної міліції, що вкладається в схему Г.К. Синилова, В.К. Шульца, В.Г. Самойлова щодо розробки оперативно-розшукового кодексу [20, с.18-19; 21, с.22] відносно етапності цієї роботи:

- на відомчому рівні, спочатку інкорпорація, а потім кодифікація;

† на рівні законодавчої влади, де можлива їх кодифікація.

На наступному етапі, на наш погляд, можливо провести корегування оперативного законодавства шляхом внесення в нього розділу, який би регламентував задачі, принципи та форми взаємодії підрозділів правоохоронних органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність.

У зв'язку з цим пропонуємо п.5 ст.7 Закону України "Про оперативно-розшукову діяльність" видати в наступній редакції:

"З метою виявлення протиправної діяльності фізичних та юридичних осіб, швидкого і повного розкриття злочинів та викриття винних, здійснення кримінального судочинства, забезпечення режиму виконання покарань підрозділами, які проводять оперативно-розшукову діяльність у відповідності з чинним законодавством здійснюють взаємодію між собою та іншими правоохоронними органами.

Взаємодія здійснюється у процесуальній та організаційних формах у відповідності з принципами законності й організаційної самостійності суб'єктів взаємодії."

Таке корегування оперативно-розшукового закону, дозволить більш конкретно законодавчо врегулювати задачі та форми взаємодії оперативних підрозділів правоохоронних органів. Слід відмітити, що сприяти підвищенню ефективності правової основи взаємодії буде прийняття Закону України "Про профілактику", в якому потрібно відобразити завдання, принципи і форми взаємодії всіх суб'єктів профілактики.

Окрім означеного, ми вважаємо за необхідне внесення відповідних змін в чинний Закон України "Про міліцію", розробити Закон України "Про органи кримінально-виконавчої системи" з внесенням в них розділу, регламентуючого взаємодію з іншими правоохоронними та виконавчими органами держави. Структурно такий розділ повинен містити:

- завдання взаємодії;
- принципи;
- форми;
- порядок здійснення;
- обов'язки суб'єктів взаємодії та ін.

Для забезпечення координації цієї роботи вважаємо за доцільне створити міжвідомчу узгоджувальну Раду з проблем реформування чинного законодавства щодо боротьби зі злочинністю, до складу якої повинні увійти провідні практичні працівники та

відомі науковці. Загальним завданням Ради повинно бути кримінологічна експертиза всіх змін в чинне законодавство щодо боротьби зі злочинністю. Наступним етапом розвитку правової основи ОРД взагалі та взаємодії оперативних підрозділів, зокрема, є створення оперативно-розшукового кодексу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Туманов Г.А. Организация управления в сфере общественного порядка. -М.: Юрид. лит., 1972.

2. Карташов В.Н. Юридическая деятельность: понятие, структура, ценность. -Саратов: Саратовский гос. ун-т, 1989.

3. Юридический энциклопедический словарь. -М.: Советская энциклопедия, 1984.

4. Зуйков Г.Г. Правовые вопросы научной организации управления и труда в органах внутренних дел. -М., 1973.

5. Эделинг Г. Прогнозирование и социализм. -М.: Прогресс, 1970.

6. Комков Н.И. Модели управления научными исследованиями и разработками. -М.: Наука, 1978.

7. Синилов Г.К. Основы оперативно-розыскной деятельности советской милиции. -М., 1975.

8. Калинин Л.Н. Правовые и организационные основы оперативно-розыскной деятельности органов внутренних дел: Учебное пособие. -Минск: Минская ВШ МВД СССР, 1988.

9. Теория права и государства: Учебник /Под ред. В.В. Лазарева. -М.: Право и Закон, 1996.

10. Скакун О.Ф., Подберезский Н.К. Теория права и государства: Учебник. -Х., 1997.

11. Бандурка А.М., Горбачев А.В. Оперативно-розыскная деятельность: правовой анализ. -Киев: РИО МВД Украины, 1994. -160 с.

12. Захаров В.П. Проблемы деятельности оперативных подразделений криминально-виконавчої системи щодо боротьби зі злочинністю (за матеріалами Департаменту України з питань виконання покарань): Дис... канд. юрид. наук: 21.07.04. -Х., 2001. -276 с.

13. Регульський В.Л. Оперативно-розшукова діяльність органів внутрішніх справ: правові та організаційні основи: Автореф. дис... канд. юрид. наук: 21.00.06. -К.: НАВУС, 1997. -17 с.

14. Аتماжитов В.М. Взаимодействие аппаратов уголовного розыска с другими службами горрайорганов внутренних дел при раскрытии преступлений и пути его дальнейшего совершенствования: Дис ... канд. юрид. наук: 12.00.09. -М., 1980.

15. Козаченко І.П., Регульський В.Л. Правові, морально-етичні та організаційні основи оперативно-розшукової діяльності. -Львів: Львівський інститут внутрішніх справ при Національній академії внутрішніх справ України, 2000. -219 с.

16. Закон України "Про оперативно-розшукову діяльність" від 19 червня 1992 року // ВВР України. -1992. -№ 22. -Ст.304.

17. Указ Президента України "Положення про Державний департамент України з питань виконання покарань" від 31 липня 1998 року, № 827/98.

18. Закон України "Про міліцію" від 20 грудня 1990 р.

19. Таций В. Кодифікація кримінального законодавства України: нові підходи // Принципи кодифікації законодавства України: Матеріали другої всеукраїнської науково-практичної конференції. - Харків, 1993.

20. Самойлов В.Г. Некоторые проблемы правового регулирования оперативно-розыскной деятель-

ности органов внутренних дел // Тр. Киевской высшей школы МВД СССР. -К., 1981.

21. Самойлов В.Г., Шульц В.К. К вопросу совершенствования правового регулирования ОРД ОВД // Совершенствование организации и тактики оперативно-розыскной работы органов внутренних дел. -Омск: ОВШМ, 1984.

Надійшла до редколегії 05.10.2002

ГЛИЕВОЙ А.А. СОСТОЯНИЕ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ВЗАИМОДЕЙСТВИЯ ОПЕРАТИВНЫХ ПОДРАЗДЕЛЕНИЙ УГОЛОВНОЙ МИЛИЦИИ И ГОСУДАРСТВЕННОГО ДЕПАРТАМЕНТА УКРАИНЫ ПО ВОПРОСАМ ИСПОЛНЕНИЯ НАКАЗАНИЙ

Рассмотрена актуальность усовершенствования правовой основы взаимодействия оперативных подразделений пенитенциарной системы и криминальной милиции в борьбе с преступностью, предложены соответствующие изменения действующего законодательства.

GLIEVOJ A.A. A CONDITION OF NORMATIVE-LEGAL REGULATION OF INTERPLAY OF CRIMINAL MILITIA OPERATING DIVISIONS AND UKRAINE STATE DEPARTMENT OF A SOFTWARE TO PROBLEMS OF PUNISHMENTS FULFILLMENT

The urgency of advancing of a legal fundamentals of interplay of operating divisions of the penitentiary system and criminal militia in crime control is reviewed, the respective alterations of the current legislation are offered.

УДК 343.359

М.Л. ДАВЫДЕНКО

Национальный университет внутренних дел

ПОНЯТИЕ И ОБЩАЯ ХАРАКТЕРИСТИКА ПРЕСТУПЛЕНИЙ, СВЯЗАННЫХ С НАРУШЕНИЕМ ПОРЯДКА ЗАНЯТИЯ ХОЗЯЙСТВЕННОЙ И БАНКОВСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬЮ

Выполнен анализ ст.202 УК Украины, устанавливающей уголовную ответственность за нарушение порядка занятия хозяйственной и банковской деятельностью, показана внутренняя связь данных преступлений с иными видами экономической преступности, отмечены наиболее существенные признаки, характерные для преступлений рассматриваемого вида.

В Уголовном кодексе Украины содержатся несколько норм, предусматривающих ответственность за противоправные действия в сфере предпринимательской деятельности, одной из которых является статья 202, объявляющая преступлением нарушение порядка занятия хозяйственной и банковской деятельностью, если нарушение было связано с получением дохода в крупных размерах. Согласно названной нормы, рассматриваемые преступления могут иметь одну из трех форм: 1) осуществление без государственной регистрации как субъекта предпринимательской деятельности, деятельности, содержащей признаки предпринимательской, в т.ч. банковской деятельности, банковских операций, профессиональной деятельности на рынке ценных бумаг и операций небанковских финансовых учреждений; 2) осуществление без получения специального разрешения (лицензии) определенных видов хозяйственной деятельности, которые в соответствии с действующим законодательством подлежат лицен-

зированию, в том числе банковской деятельности, банковских операций, профессиональной деятельности на рынке ценных бумаг и операций небанковских финансовых учреждений; 3) осуществление указанной деятельности с нарушением условий лицензирования [1, с.516].

В отличие от аналогичной нормы ст.148³ Уголовного кодекса, который действовал до 1 сентября 2001 г., диспозиция ст.202 УК не предусматривает административной преюдиции. Нарушение порядка занятия предпринимательской деятельностью является по действующему УК преступлением, если размер дохода от такой деятельности в тысячу и более раз превышает необлагаемый налогом минимум дохода граждан.

Данное изменение уголовного законодательства существенным образом повлияло на практику борьбы с нарушениями порядка занятия хозяйственной и банковской деятельностью. Если ранее число уголовных дел, возбуждавшихся правоохранительными